

РЕШЕНИЕ

№ 1589

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 21.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **12350** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 215 ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба М. Д. Н. срещу Заповед № РА-30-844 / 28.10.2021 г. на главния архитект на Столична община, с която е наредено да се премахне незаконен строеж „Масивен навес за дърва за огрев“, изпълнен в ПИ с идентификатор 68134.1939.883 по КККР, УПИ II-413, кв. 16, м. „в.з. Б. път“, по плана на [населено място], район „В.“.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена при нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като жалбоподателката не е уведомена за образуваното административно производство, констативният акт е съставен в нейно отсъствие, както и че не е присъствала на проверката. Сочи, че проверка не е извършвана на място, тъй като фактическото състояние на процесния строеж е различно от отразеното в обжалвания акт - строежът не представлява масивна конструкция прикрепена с бетон на земята, а е изграден от поставени метални тръби с диаметър 6 см. В жалбата се твърди, че строежът не е извършен през 2016 г., а през 2007 г., което се установява от приложената декларация от съседа на жалбоподателката, с която декларира съгласие за изградения навес. В жалбата се оспорва констатацията на административният орган, че навесът представлява строеж. Изтъква се, че обектът попада в хипотезата на чл. 151, т. 12 ЗУТ, за които обекти не се изисква разрешение за строеж. Сочи, че навесът стъпва свободно върху терена и няма изпълнени бетонови фундаменти за закрепване на колони, противно на описаното в

заповедта.

Ответникът – главният архитект на „Столична община“ в съдебно заседание се представлява от юриконсулт П., който излага съображения за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител по делото.

Административен съд – София град, след като се запозна със събраните и приети по делото писмени доказателства и след като изслуша становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на оспорената заповед е започнало с издаването на констативен акт № 2020-27/02.10.2020 г., съставен по реда на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, от служители по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ към район „В.“ – Столична община. При извършената проверка на място в ПИ с идентификатор 68134.1939.893 по КККР на [населено място], длъжностните лица по чл. 223, ал. 2 ЗУТ са констатирани, че в северната част на УПИ II-413 между жилищната сграда и оградата с УПИ II-413 е изпълнен навес за съхранение на дърва за огрев – метална конструкция, захваната трайно за земната повърхност с бетонирани метални колони. Констативният акт е съобщен на жалбоподателката на 12.01.2021 г. по реда на параграф 4 от ДР на ЗУТ, чрез залепване на адреса на обекта, като в законоустановения срок е постъпило възражение по него. Възражението не е уважено от административния орган, предвид липсата на доказателства, опровергаващи констатациите по акта - не е представено разрешение за строеж.

Въз основа на писмените документи по преписката и извършената на място проверка административният орган е постановил оспорваната заповед, с която е наредил на собственика да премахне незаконния строеж. В заповедта е посочено, че строежът е извършен без издадено разрешение за строеж. Строежът е определен VI-та категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 6 от ЗУТ, и е индивидуализиран като навес за съхранение за дърва за огрев – метална конструкция, захваната трайно за земната повърхност с бетонирани метални колони, долепен до подпорна бетонно стена с височина 1.20, с покрив едностранен с метални покривни платна и без изградена водосточна система, с размери - приблизително ширина -1.50, дължина- 3 м. и височина 2.50-2.80 м. Административният орган въз основа на данните от писмо с вх. № РВТ20-ГР-94-1543/10/11.11.2020 г. е приел, че годината на извършване на строежа е 2016 г., поради което за него са неприложими разпоредбите на параграф 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ и параграф 127, ал. 1 от ПРЗ на ЗИД на ЗУТ.

От нотариален акт за собственост върху недвижим имот придобит на основание договор за покупко-продажба № 124, том I, рег. № 3749, дело № 111/2004 г. от 07.07.2004 г. се установява, че жалбоподателката М. Д. М. е собственик на следния недвижим имот – празно дворно място, находящо се в [населено място], [улица], с площ от 994 кв. м., съставляващо по скица УПИ II-413 по плана на [населено място], местност „Вилна зона- Б. път“. По делото е приета като доказателство декларация от П. В. С. - собственик на съседния имот, с която на 18.05.2007 г. изразява съгласие по отношение на извършените промени от М. М. в качеството ѝ на собственик на УПИ II-443, а именно: ограда и навес за съхранение на дърва.

Като фактически основания за издаване на заповедта са послужили констатациите от извършената проверка на място от служителите на районната администрация - длъжностните лица по чл. 223, ал. 2 ЗУТ, а като правни разпоредбата на чл. 225, ал. 1

във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ, във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 ЗУТ.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като депозирана в законоустановения срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и от лице с правен интерес.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При постановяването на оспорения административен акт не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, установени в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, които да мотивират неговата отмяна.

Видно от приложения по делото констативен акт № 2020-27/02.10.2020 г., в съответствие с изискването на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ, е извършена нарочна проверка от компетентни длъжностни лица по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ - служители в администрацията на район "В.". В резултат на проверката е издаден и констативния акт, който е връчен на извършителя на строежа, като му е предоставена възможност да упражни правото си на възражение. В тази връзка е неоснователно оплакването на жалбоподателя, че не е уведомен за инициираното административно производство, още повече че същият в дадения му срок е упражнил правото си на възражение, което е обсъдено от административния орган преди издаването на оспорената заповед.

Настоящият съдебен състав намира също така, че оспорената заповед е постановена и в съответствие с приложимите материалноправни разпоредби.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, съгласно делегираните му правомощия по ЗУТ със заповед № СОА-РД09-455/22.03.2021 г. на кмета на Столична община, както и в предписаната от закона форма. Видно от нейното съдържание, изчерпателно са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването ѝ в съответствие с изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигуряване възможност на жалбоподателя да организира адекватно защита си. Административният орган се е позовал изрично на констативния акт в оспорената заповед, поради което констатациите в него са послужили и като фактически основания за издаване на заповедта.

Между страните не се спори, че за изградения навес не е налице издадено разрешение за строеж. Спорно между страните е дали навесът е строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, както и годината на извършването му. Съобразно правилата за разпределението на доказателствената тежест твърдението, че навесът не е строеж и че попада в хипотезата на чл. 151, т. 12 ЗУТ следва да бъдат доказано от жалбоподателя, в качеството му на страна, в чийто интерес е установяването на тези факти /аргумент от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл. 170 от АПК/. В тази връзка предвид разпоредбата на чл. 163, ал. 3 от АПК, съдът многократно е указал на жалбоподателя за необходимостта от събиране на посоченото доказателство, нещо повече служебно е допуснал назначаването на съдебно-техническа експертиза, но поради процесуалното бездействие на жалбоподателя експертизата е заличена. Доколкото надлежно съставеният констативен акт № 2020-27/02.10.2020 г. има характер на доказателство за съдържащите се в него констатации до доказване на противното, констатациите на извършилите проверката технически органи досежно характеристиките на

разпоредения за премахване навес не се обори в настоящето съдебното производство.

Неоснователни са оплакванията в жалбата, че за процесния навес не се изисква разрешение за строеж, доколкото същият не отговаря на характеристиките на строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, тъй като е прикрепен за земята с метални тръби с диаметър 6 см и няма ограждащи стени. За да се квалифицира като преместваем даден обект, той следва да отговоря едновременно както на изискванията, разписани в чл. 56, ал. 1 ЗУТ относно вид и предназначение, така също и на разпоредбата на § 5, т. 80 ДР ЗУТ относно конструктивните му особености и начин на изграждане. От събраните по делото доказателства се установява, че навесът се намира в частен имот и служи за складиране на дърва, което не се оспорва от жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл. 56, ал. 1 ЗУТ, за да се квалифицира като преместваем даден обект, следва да е с предназначение за увеселителни, административни, търговски или други обслужващи дейности, както и за временно обитаване при бедствия, тоест да задоволява обществена нужда, а не частен интерес, както е в случая. Обстоятелството, че процесният обект не попада в приложното поле на чл. 56, ал. 1 ЗУТ е достатъчно за да опровергае извода за преместваемост на същия, като без значение е обстоятелството дали е трайно прикрепен към земята, след като не е с изискуемото по закон предназначение. Независимо от горното предвид конструкцията и начина на изграждане на навеса описан в заповедта е очевидно, че той не може да бъде отделен и преместен на друго място в пространството, без да бъде демонтиран на части, като с преместването би се нарушила субстанцията му на единен обект, тоест не би се запазила неговата индивидуализация и възможност да бъде ползван със същото или подобно предназначение. Следователно безспорно по делото е че процесният навес не може да бъде квалифициран като преместваем съгласно разпоредбата на § 5, т. 80 ДР ЗУТ.

По горните съображения настоящият съдебен състав приема, че с оглед начина на изпълнение и предназначение, изграденият навес представлява строеж. Строежи, по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ във връзка с чл. 225, ал. 1 ЗУТ, са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Съгласно разпоредбата на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ строежи могат да се извършват само ако са разрешени съгласно този закон и тъй като изграденото не попада в хипотезите на чл. 151, ал. 1 ЗУТ, то законосъобразното изграждане на процесния навес е било обусловено от издаване на разрешение за строеж. В случая не се спори по делото, че разрешение за строеж не е издадено, следователно строежът е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ.

Правилен е извода на административния орган, че за навеса са неприложими предпоставките за търпимост по § 127 ПЗР ЗУТ, както и тези по § 16, ал. 1-3 ПР ЗУТ, предвид приетата в заповедта годината на изграждането - 2016 г. Дори и да се приеме, че навесът е изграден през 2007 г., каквото е твърдението на жалбоподателя, изводът ще е същият, тъй като за да са приложими нормите на § 127 ПЗР ЗУТ и § 16, ал. 1-3 ПР ЗУТ е необходимо строежът да е извършен до 31.03.2001 г.

При гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата е

неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото следва да се уважи искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 50-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Н. срещу Заповед № РА-30-844 / 28.10.2021 г. на главния архитект на Столична община, с която е наредено да се премахне незаконен строеж „Масивен навес за дърва за огрев“, изпълнен в ПИ с идентификатор 68134.1939.883 по КККР, УПИ II-413, кв. 16, местност “Вилна зона- Б. път“, по плана на [населено място], район „В.“.

ОСЪЖДА М. Д. Н., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата от 100 /сто/ лева, представляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: